

Лягла зима, і білі солов'ї

Микола Вінграновський

Лягла зима, і білі солов'ї
Затюхкали холодними вустами.
В холодні землі взулися гаї.
І стали біля неба, як стояли.

Скоцюрбивсь хвіст дубового листа,
Сорока з глоду водить в небо оком,
І вітер пише вітрові листа,
Сорочим оком пише білобоке.

Що гай з землі дивився і стояв,
Що солов'ї маліли, як морельки,
А Київ, мов скажений, цілував
В степах село чиєсь, чуже, маленьке.

Що я з тобою ще одні сніги
Зимуємо на щасті, як на листі.
Нога в дорозі. Вітер з-під ноги.
І пам'ять наша — мак
в одній колисці.